

Marti Martorell

Samaritan Girl

En la crítica del mes passat ja vaig assenyalar que, a causa de les decisions arbitràries de les distribuïdores espanyoles, es varen estrenar amb tan sols quinze dies de diferència *Bin-jip* (*Hierro 3*) i *Samaritan Girl*, del director coreà Kim Ki-Duk, en aquest ordre, quan la primera és posterior cronològicament. Per tant, l'exquisidesa aconseguida amb la primera esdevé redundància i excés a la segona, quan la veritat és que l'evolució l'hem d'entendre a l'inrevés.

El punt de partida és la història de dues joves que, per anar-se'n de viatge a Europa, decideixen que una es prostitueix, mentre que l'altra es dedica a dur els comptes. Però una trobada amb la policia provoca la mort de la primera, per la qual cosa la segona decideix començar un camí de redempció mitjançant el sexe, fet que obre uns camins inesperats en la seva vida i la de son pare. Vist d'aquesta manera, sembla que som davant un melodrama tràgic i bèstia, però, per sort, Kim Ki-Duk es mostra més aviat contingut des del començament fins al final, un moment en què la pel·lícula agafa un to oníric, davant el qual l'espectador no sap ben bé si és real o no.

Ara bé, un excés de reiteració en elements cristians i sanguinis llastra tota la història i la fa feixuga massa vegades, un desencert que va evitar a l'hora de realitzar la que per ara és una de les millors estrenes del 2005, la ja esmentada *Bin-jip*.

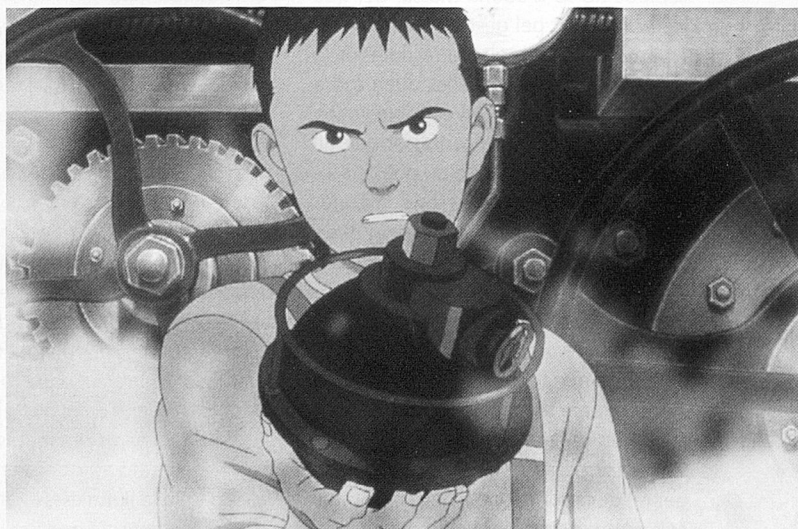
Steamboy

Afortunadament, gràcies al fet que la distribuïdora Columbia TriStar treu

prou còpies al mercat espanyol, les estrenes d'animació japonesa ja comencen a deixar de ser una excepció en el panorama illenc. Bones notícies, doncs, per a aquells que ens interessin les pel·lícules que, encara que siguin "de dibuixos animats", van adreçades a un públic adult i no infantil, com és el cas de la darrera pel·lícula del director Katsuhiro Ôtomo, realitzador també de la mítica i críptica *Akira*, porta d'entrada a Europa de l'*anime* adult ara ja fa més de setze anys.

Steamboy (una traducció literal significaria 'el jove del vapor') és la història, situada a la darrera del segle XIX, de Ray Steam, nét i fill d'inventors anglesos, que experimenta i creu en la força del vapor com a instrument per obtenir un món millor. Ara bé, diferents qüestions filosòfiques entre son pare i l'avi sobre l'ús militar que se'n pot treure situen Ray enmig d'una lluita en què ningú pot sortir ben parat. El marc d'aquesta contesa és una exposició universal que se celebra a Londres, una ciutat molt ben recreada gràcies a l'ús combinat de l'animació tradicional i de les tecnologies digitals per a l'escenografia.

En parlar de pel·lícules japoneses que versen sobre el mal ús de la tecnologia, no s'ha d'oblidar que justament ha estat el Japó l'únic país que ha patit un atac nuclear de l'enemic durant una guerra, així que no ha d'estranyar que els militaristes i tecnòlegs sense escrúpols no siguin tractats gaire bé. D'altra banda, *Steamboy* pateix d'un defecte continu de les pel·lícules d'Ôtomo, que és l'allargament innecessari dels clímax finals, en

En parlar de pel·lícules japoneses que versen sobre el mal ús de la tecnologia, no s'ha d'oblidar que justament ha estat el Japó l'únic país que ha patit un atac nuclear de l'enemic durant una guerra, així que no ha d'estranyar que els militaristes i tecnòlegs sense escrúpols no siguin tractats gaire bé

aquest cas una batalla que dura més de quaranta minuts, però bé, vist tot el conjunt, esdevé en tot cas un mal menor.

Code 46

Michael Winterbottom és un director difícil d'encasellar, perquè cada pel·lícula nova que realitza és una incursió en un gènere diferent. Així, per exemple, ha tractat el western (*The Claim*); el drama (*Wonderland*); el docudrama (*In This World*) o l'erotisme amb rerefons musical (*9 Songs*). Ara ha revisat la ciència-ficció, amb una pel·lícula que es mou en els mateixos paràmetres que la gairebé desconeguda, però rellevant, *Gattaca*, dirigida per Andrew Niccol el 1997, perquè comparteixen el tema de la manipulació genètica; la recreació quasi realista del món futur i una història d'amor que estroba amb moltes dificultats per anar endavant.

El codi 46 a què fa referència el títol prohibeix la concepció entre parelles que presenten grans coincidències genètiques, un interdicte que s'interposa entre els personatges de William (Tim Robbins) i Maria (Samantha Norton). William és un investigador que descobreix que Maria traïx l'empresa en què treballa, però no la denuncia perquè s'hi sent atret, una decisió que complicarà l'existència de tots dos, ja que la figura de l'Esfinx (transsumpte del Gran Germà de 1984) ho controla tot, fins i tot amb l'anul·lació dels records mitjançant substàncies tòxiques, un punt que apropa *Code 46* als postu-

lats de gran part de les obres de l'escriptor Philip K. Dick, un autor que també hi és molt present.

Ara bé, la neollengua (barreja de diferents idiomes) que s'inventen, present ja als títols de crèdits inicials, entorpeix i fa ridícula la pel·lícula en certs punts, però com que només vaig poder veure'n la versió doblada, convé esperar a reexaminarla en versió original per compensar un defecte no insignificant d'una pel·lícula que podria haver estat més rodona.

Kingdom of Heaven (El reino de los cielos)

Tornarem mai a veure una gran pel·lícula com *Blade Runner* o *Alien* de

la mà de Ridley Scott? Mentrestant, hem d'esperar, ja no sé si debades, amb pel·lícules interessants (*Thelma & Louise*); dolentes directament (*G.I. Jane*, *La teniente O'Neil*) o intrascendents (*Matchstick Men*, *Los impostores*), però per ara no hi ha res immens a la vista.

Ara fa cinc anys que Ridley Scott va estrenar una pel·lícula de romans, *Gladiator*, que en alguns moments traspuava un sentiment èpic que feia estona que no apareixia a la pantalla. Compte, no dic que fos una gran pel·lícula, però sí que sobresortia de la mitjana de la producció de Scott dels darrers anys.

Però si *Gladiator* podria albirar una producció en la línia de les primeres produccions del director, amb *Kingdom of Heaven* les expectatives decauen moltíssim, perquè es tracta d'una pel·lícula que repeteix el mateix esquema que aquella (història de la venjança que porta a terme un home que ha perdut sa dona i un fill; viatge de moltes setmanes a través d'Europa fins al món àrab; la música de Harry Gregson-Williams, deutora de la de Hans Zimmer...). Res, una sensació de *déjà vu* que palesa un acomodament total del director a unes fórmules que li han funcionat.

En poques paraules, pel·lícula ja vista i en què simplement canvien els noms i les situacions geogràfiques (i això no gaire), però que no es pot negar que entretén prou. 🎬

